

РЕШЕНИЕ

№ 6217

гр. София, 07.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря ХРИСТИНА Н. КОЕМДЖИЕВА
като разглежда докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20231110115738 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба от К. П. Д. срещу „.....“ АД /конституирана, на основание чл. 227 ГПК, на мястото на първоначалния ответник „.....“ ЕАД с протоколно определение от 07.03.2024 г./, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК.

Ищцата извежда съдебно предявените субективни права при твърдение, че срещу нея, в качеството ѝ на поръчител и длъжник, е образувано изпълнително дело № г. по описа на ЧСИ Р.М., рег. № 790 при КЧСИ, въз основа на издаден изпълнителен лист от 21.09.2011 г. в полза на „.....“ ЕАД по ч.гр.д. № г. по описа на СРС, състав. С оглед цедирането на вземанията по изпълнителния лист в полза на ответника, същият е конституиран като вискател в изпълнителното производство. Твърди, че от издаването на изпълнителния лист до настоящия момент спрямо нея не са извършвани действия по принудително събиране на процесните вземания. Съобразно изложеното поддържа, че правото на принудително събиране за тях е погасено по давност. Съобразно изложеното е направено искане съдът да признае за установено, че не дължи на ответника сумите, за които е издаден изпълнителния лист от 21/09/2011 г. по ч.гр.д. № г. по описа на СРС, а именно: 5045,81 лева – главница по договор за кредит за текущо потребление от 28.01.2005 г., ведно с договор за поръчителство към него, 1728,01 лева – лихви за периода 27.03.2011 г. – 08.09.2011 г., ведно със законната лихва за забава от 09.09.2011 г. до датата на исковата молба, в размер на 5927,20 лева, както и 478,69 лева, представляващи разноски по делото. Претендира разноски.

В указания законоустановен срок по реда на чл. 131 ГПК ответникът „.....“ АД, в качеството му и правопреемник на ОТП „Факторинг България“ ЕАД, считано от 23.05.2023 г., е депозирал писмен отговор, в който е изложено становище за неоснователност и недопустимост на предявените икове. Твърди липсата на правен интерес от страна на ищцата за завеждане на производството, тъй като сочи че

процесните вземания са погасени чрез принудителното им събиране. Счита, че възражението на ищцата относно изтекла погасителна давност е следвало да бъде обективизирано пред съдебния изпълнител в хода на образуваното изпълнително дело. Оспорва твърденията на ищцата за изтекла погасителна давност, като сочи че в хода на изпълнителното дело са предприемани изпълнителни действия, които са прекъсвали давността. Поддържа, че с поведението си не е дал повод за завеждане на производството. Моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Релевира възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно разпоредбата на чл. 12 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК. Съдът намира, че за ищеца, противно на изложеното от ответника в писмения отговор, е налице правен интерес от установяване на недължимостта на вземанията по процесния изпълнителен лист. От една страна същият се обуславя от изложените фактически твърдения в исковата молба, а от друга – такъв е налице и с оглед данните за наложен запор върху трудовото му възнаграждение през 2023 г. Правната сфера на ищеца се явява накърнена и само въз основа на съществуващия в полза на кредитора изпълнителен титул, който материализира вземане, отричането на което въз основа на факти, настъпили след приключване на производството, в което е издадено изпълнителното основание, ищецът има интерес да установи.

Разпоредбата на чл. 439 от ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Следователно, релевантните факти, обуславящи основателност на исковата претенция, са свързани с установяване по безспорен начин от ищеца на възникнал след издаването на съдебния акт юридически факт, довел до погасяване на вземането по него. В конкретната хипотеза ищецът се позовава на изтекла погасителна давност.

С определението за насрочване на делото от 30.11.2023 г. /л. 55 и сл./ съдът е указал на ответника, че негова е доказателствената тежест да установи пълно и главно, че разполага с правото на принудително изпълнение за вземанията, за които е издаден процесния изпълнителен, включително настъпването на факти, които имат за последица прекъсване и/или спиране на погасителната давност. Със същото определение, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, и предвид изложеното от страните, съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че срещу ищцата е образувано изпълнително дело № г. по описа на ЧСИ Р.М., рег. № 790 от КЧСИ, в качеството ѝ на поръчител по договор за кредит за текущо потребление от 28.01.2005 г., за събиране на вземанията по издаден изпълнителен лист от 21.09.2011 г. по ч.гр.д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, състав.

За установяване на твърденията, че разполага с право на принудително изпълнение за процесните вземания по искане на ответника към доказателствата по делото е приобщен заверен препис от изпълнително дело № по описа на ЧСИ Р.М., от материалите по което се установяват следните действия на частния съдебен изпълнител, насочени срещу ищеца:

На 13.03.2012 г. е депозирана молба от „.....” ЕАД за образуване на изпълнително дело за събиране на вземанията, предмет на процесния изпълнителен

лист. В молбата е обективизирано възлагане в полза на ЧСИ, на основание чл. 18 ЗЧСИ, за определяне на изпълнителните способности по делото.

Видно от отбелязванията на гърба на изпълнителния лист по делото са постъпили плащания в общ размер на 9 797,91 лв., който факт не се оспорва от ответника. Последният сочи осчетоводяването им по следния начин: 3 285,03 лв. – за главница, 1 728,01 лв. – неолихвяеми вземания, 2 441,70 лв. – лихви към главница, 478,69 лв. – разноски, 1864,48 лв. – такси по ЗЧСИ.

На 16.04.2012 г. на ищеца е връчена покана за доброволно изпълнение.

На 23.03.2012 г. е наложен заповор върху вземания на ищеца за трудово възнаграждение от „.....“ АД /л. 27 от и.д./.

На 22.03.2012 г. е наложен заповор върху нейни вземания по банкови сметки в „.....“ АД, „.....“ АД и „.....“ АД /л. 41 ил. 50 от и.д/. През месец март, 2012 г. са наложени заповори върху вземания по банкови сметки и в други банки.

На 10.04.2012 г. /л. 83 от и.д./ е вдигнат заповор, наложен върху вземанията на ищеца в „.....“ АД, за сумите, представляващи трудово възнаграждение.

На 16.08.2012 г. /л. 116 от и.д./ е изпратено съобщение до „.....“ ЕООД за вдигане на заповора върху трудовото възнаграждение на ищеца.

На 29.09.2014 г. е депозирана молба /л. 132 от и.д./ от „.....“ ЕАД за конституиране на мястото на първоначалния вискател, във връзка с прехвърляне на вземанията по процесния изпълнителен лист с договор за цесия от 12.02.2013 г.

На 12.12.2016 г. /л. 160 и сл./ на ищеца са изпратени призовки за принудително изпълнение, но същите не са връчени, тъй като не е намерен.

На 11.01.2024 г. /л. 184 от и.д./ е наложен заповор върху вземания на ищеца върху трудово възнаграждение от „.....“ АД /съобщението е изпратено на 15.11.2023 г. и е връчено на 11.01.2024 г./.

При така установените факти, съдът намира, че *правото на принудително изпълнение* за вземанията спрямо ищцата по процесния изпълнителен лист е погасено поради изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2020 г., ОСГТК, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Процесното изпълнително дело от 2012 г. е образувано преди 26.06.2015 г., поради което съдът приема, че до тази дата погасителна давност не е текла за вземанията, предмет на процесния изпълнителен лист. Същата е започнала да тече от **27.06.2015 г.** и не се установява да е прекъсната с валидно изпълнително действие в периода до 27.06.2020 г.

Настоящият съдебен състав намира, че изпратените призовки за принудително изпълнение на 12.12.2016 г. /л. 160/ не са прекъснали давността, тъй като не са редовно връчени на ищеца, като не е осъществен и описания в тях изпълнителен способ. Дори да се приеме, че призовката за принудително изпълнение е редовно връчена по реда на чл. 47 ГПК на 02.01.2017 г., то към датата на депозиране на исковата молба – 27.03.2023 г., вземанията спрямо длъжника по процесния изпълнителен лист отново биха били погасени по давност, тъй като до датата на депозиране на исковата молба са изминали повече от пет години, без да са били предприети действия по принудително изпълнение спрямо ищеца.

Предвид изложеното, предявеният установителен иск с правно основание чл.

439 ГПК е основателен и следва да бъде уважен. За пълнота е необходимо да се посочи, че по убеждение на настоящия съдебен състав извършените действия по принудително изпълнение спрямо други длъжници по процесния изпълнителен лист не прекъсват давността спрямо конкретния солидарен длъжник. Извод в тази насока може да се обоснове и от разпоредбата на чл. 148 ЗЗД. Необходимо е да се посочи и че част от сумите са недължими на незаявено, но осъществено в обективната действителност обстоятелство, а именно погасяване на същите чрез плащане в хода на принудителното изпълнение.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски има ищецът, който претендира такива в размер на 1000 лв. за платено адвокатско възнаграждение, плащането в брой на което е доказано по делото, видно от отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие от 16.03.2023 г. Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът намира за неоснователно предвид факта, че претендирания хонорар е в размер, близък до минималния, предвиден в Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и с оглед правната и фактическа сложност на делото.

С определение от 15.06.2023 г. ищцата е освободена от държавна такса, на основание чл. 83, ал. 2 ГПК. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, предвид основателността на исковата претенция и факта, че ищецът е освободен от заплащане на дължимата за производството държавна такса, същата – в размер на 270,95 лв., следва да бъде възложена в тежест на ответника

С оглед изхода на спора, искането на ответника за присъждане на юринсконсултско възнаграждение е неоснователно.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявения от К. П. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: град, срещу „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: град, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК, че К. П. Д. не дължи на „.....” АД сумите, за които е издаден изпълнителен лист от 21.09.2011 г. по ч. гр. д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, състав, а именно: 5 045,81 лева – главница по Договор за кредит за текущо потребление от 28.01.2005 г., ведно с Договор за поръчителство към него, 1 728,01 лева – лихви за периода 27.03.2011 г. – 08.09.2011 г., ведно със законна лихва за забава от 09.09.2011 г. до датата на исковата молба – 27.03.2023 г., както и 478,69 лева, представляващи разноски по делото, въз основа на който е образувано изпълнително дело № по описа на ЧСИ Р.М., поради изтекла погасителна давност.

ОСЪЖДА „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: град, да заплати, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на К. П. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: град, сумата в размер на 1000 лв., представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: град, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумата от 270,95 лв., представляваща дължима за настоящото

производството държавна такса, на основание [чл. 78, ал. 6 ГПК](#).

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от същото на известните по делото съдебни адреси на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____